

PUFARRADES

■ Els homenatges en vers de Gimferrer

Del nou i apreciable poemari de

Pere Gimferrer, Marinejant (Proa) ens ha colpit un preciós homenatge a **Maria-Mercè Marçal** contingut al poema "Nènia":

JORDI PLAY

"Als arcs partits de l'encesor del vespre, / boscos enllà, Maria-Mercè viu: / l'aigua marçal respon al gran silenci / d'un mes de juliol emmordassat". Tribut que competeix en bellesa amb aquest altre a Julien Gracq, del poema "Prora": "Ara venia el borrissol dels morts / a les nimfes en sang del capvespre. / Picant de mans, garrot de

putxinel·lis, / caselles de guinyol, jardí de Luxemburg, / l'estany que veié els ulls de Julien Gracq".

■ La mala bava de Jonathan Franzen

A propòsit de la nova i molt bona novel·la de **Jonathan Franzen, Purity** (Empúries, 2015): potser la decisió editorial de presentar-la

(per raons comercials?) com una "comèdia negra", serà una font d'equívocs. És cert que l'humor és una mica més present que a **Llibertat** o **Les correccions**, però s'ha de tenir una visió molt sàdica i despietada per trobar "divertida" aquesta perspicax piconadora de la condició humana. O ens hem perdut alguna cosa.

literatura

GUILLEM PUFARRÉ
guillempufarre@gmail.com

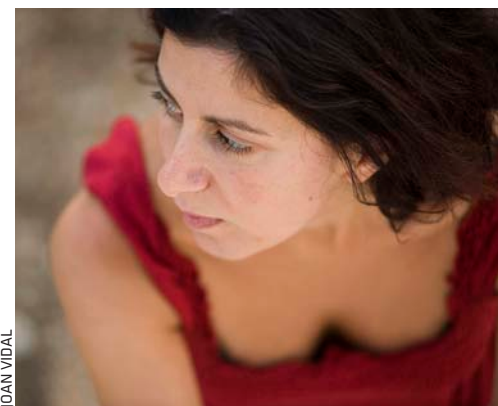
La poètica de la joventut morta

Cadenes

LUCIA PIETRELLI

Edicions 62, Barcelona, 2015
Novel·la, 142 pàgines

JOAN VIDAL

Lucia Pietrelli, escriptora italiana.

Trobo que era Jaume Cabré qui deia que calia desconfiar dels narradors que no llegeixen poesia. Hi estic d'acord. No direm mai que aquesta sigui la raó principal de la pobresa lingüística i expressiva de la narrativa catalana actual, de la seva manca de plasticitat. Perquè, amb versos o sense, també hi ha una aposta conscient per no fer gastar neurones als consumidors (engolidors?) de llibres.

Pocs o molts, els lectors, que són una altra cosa, encara deuen fer salts mortals en la cadira quan es troben (trobem) una novel·la facturada amb consciència estilística, amb voluntat de fer servir les possibilitats del llenguatge per modelar-lo o per jugar amb els conceptes. Aquest és el cas de *Cadenes* (Edicions 92, Premi Joanot Martorell), de la jove Lucia Pietrelli (Candelara, 1984), escriptora italiana arrelada a

Mallorca i una de les veus poètiques capdavanteres d'una generació ben nombrosa i que, en les seves incursions narratives, sol apostar per l'atreviment i per agitar amb més o menys encert l'ensopit cànon català.

"Andrea s'esforçava a creure que el sol no il·lumina la terra, sinó que es desmaia sobre ella cada dia (...)", escriu a la pàgina 18. "Violar-te els dos caps: els ulls i l'entrecreix. La caiguda lliure enmig del fang, i amunt, per sempre cel i fang, barrejats. Cadascú es lliura a la matèria del món que li pertoca. I a tu et toca el fang", podreu llegir a la pàgina 44. *Cadenes* és així d'intensa i intencional, "talment una *loqueria* suspesa a mig camí entre la realitat i la imaginació, una cava de veus i d'impressions al voltant del xoc entre la joventut i la mort", segons l'encertada autodefinició que Pietrelli feia a Jaume C. Pons en *Nívol*. L'autora, a més, pretenia "criar un aire, una atmosfera personal capaç d'envoltar el lector".

La cava de veus i l'atmosfera hi són. *Cadenes* té misteri, quelcom intangible que sura i, certament, envolta el lector. I té una desarmant i magnètica protagonista, Andrea, centre neuràlgic al voltant del qual giren quatre satèl·lits masculins. Una polifonia que té com a objecte creuar versions i visions sobre els mateixos fets però que conté un revers insatisfactori des del punt de vista de la construcció d'alguns dels personatges. Un cert desequilibri que no destorba el propòsit general de commoure, sacsejar i deixar el lector en estat de xoc i amb l'estrany regust de la bona escriptura.